

מ"ת 18099/09/22 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד חיסאן אבו מדיעם (עציר)

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 18099-09-22 מדינת ישראל נ' אבו מדיעם(עציר)

בפני	כבוד השופט יניב בן הרוש
המבקשת	מדינת ישראל-תביעות נגב
	ע"י ב"כ עוה"ד שירה רוג
נגד	
המשיב	חיסאן אבו מדיעם (עציר)-ויעוד חזותי
	ע"י ב"כ עוה"ד סמיר אבו עאבד

החלטה

רקע

1. לפני בקשה להורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים בכתב אישום המייחס למשיב (להלן: **המשיב**) ביצוע עבירת **פציעה כשעברין מזוין** לפי סעיף 335(א)(1) **לחוק העונשין**, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), **חבלה במזיד ברכב** - עבירה לפי סעיף 413 **לחוק העונשין**, **איומים** - לפי סעיף 192 **לחוק העונשין**, **והחזקת סכין שלא כדין** - עבירה לפי סעיף 186(א) **לחוק העונשין**.

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 3.9.22 חסם המשיב באמצעות רכבו את רכבו של המתלונן, ירד מהרכב, כשהוא מצויד בחרב, והחל להכות באמצעות החרב בשמשה הקדמית ובחלון הנהג של רכבו של המתלונן וגרם לניפוצן. בהמשך הכה את המתלונן באמצעות החרב בכך שדקר את המתלונן בעוד המתלונן ברכבו וגרם לו לחתך באורך 5 סנטימטר במותן ימין. בעקבות כך נמלט המתלונן והמשיב רדף אחריו עם החרב, ובהמשך נסע עם רכבו אחר המתלונן. המתלונן הרים אבן מהרצפה והמשיב איים עליו בכך שאמר לו "**אני עוד אחזור ואחתוך אותך עם החרב**".

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המשיב הכחיש כי המשיב שהה במקום, וטען כי נסיבות המקרה מאוד מוזרות, משום שעל פניו המתלונן לא מתאר מניע לפגיעה בו. בהמשך דווקא ציין ב"כ המשיב כי קיים סכסוך בין המשפחות. ציין כי מעדות בעל הרכב אברהים אלגבור עולה כי הרכב באמצעותו לכאורה בוצע האירוע, נמכר למשפחת המשיב ולא למשיב עצמו.

4. ב"כ המאשימה הפנה לחומר החקירה, לרבות סרטון האירוע ועדות המתלונן.

דין

עמוד 1

5. המחלוקת בין הצדדים היא לגבי השאלה אם המשיב הוא אותו אדם אשר פצע את המתלון באמצעות חרב.

6. התשתית הראייתית של התביעה לעניין זהות מבצע העבירה מבוססת על הראיות הבאות:

א. חקירת המתלון אחמד אבו מדיעם (3.9.22) - תיאר כי במהלך נסיעתו הגיע רכב פולקסווגן מסחרי קטן בצבע כחול וחסם את רכבו. מהרכב ירד המשיב נופל לעברו בחרב ושבר את זכוכית חלון הרכב שלו ובעקבות כך זכוכיות החלון עפו על המתלון. המתלון תיאר כי המשיב נתן לו מכה עם החרב ופגע בו בגב, המתלון הצליח לברוח מהרכב והמשיב רדף אחריו עם החרב ואיים עליו. יודע על קיומו של סכסוך משפחות ארוך שנים אבל לא יודע על מה הסכסוך.

ב. חקירת המשיב (3.9.22) - שומר על זכות השתיקה בכל הנוגע לרכב. מכחיש האירוע. מכחיש שפגש במתלון. מכחיש שהוא זה שמופיע בסרטון. ביחס לחלק משאלות החוק המשיב בוחר לשמור על זכות השתיקה.

ג. סרטון + דו"ח צפייה (4.9.22) - מעין בסרטון ניתן לראות את רכבו של המשיב חונה ומשהוא מבחין ברכב המתלון מגיע לצומת הוא מגיע עם רכבו חוסם את רכב המתלון ומיד לאחר מכן יוצר מרכבו עם חרב לעבר רכב המתלון, מכה בשמשת חלון רכב המתלון ובהמשך אף מכניס את החרב לתוך רכב המתלון. המתלון בורח מהדלת הימנית של הרכב והמשיב רודף אחריו עם החרב.

ד. דו"ח מאיר צרפתי (3.9.22) - עצר את המשיב בסמוך למכולת שלו. המשיב לבש חולצה שחורה ומכנס ירוק. מחוץ לבית העסק חנה רכב פולקסווגן בצבע כחול מ.ר. 93-822-62.

ה. צילומי רכב המתלון - בתמונות ניתן לראות את הנזק שנגרם לחלון וכן חתך בדלת.

ו. עימות בין המשיב למתלון (5.9.22) - המתלון מסר כי המשיב הינו בן דודו, וכן הטיח במשיב שתקף אותו עם חרב ושבר לו את חלון הרכב. מסר כי אם לא היה מזיז את היד המשיב היה חותך לו את היד. המשיב מכחיש כי הוא זה שנראה בסרטון האירוע.

ז. זכ"ד רוני אבוהרון (7.9.22) - השוטר מזהה את המשיב בסרטון ומציין כי מוכר לו היטב מעבודתו.

ח. איברהים אלגאבור (6.9.22) - מכר את רכבו פולקסווגן בצבע כחול מ.ר. 93-822-62, הגם שהוא עדיין רשום על שמו. מציין כי מכר אותה למשפחת המשיב. מזהה את המשיב בסרטון, אך מבקש שהמשיב לא ידע שהוא זיהה אותו בסרטון.

7. הנה כי כן, מחומר הראיות עולה כי ישנם שלושה עדים שמזהים את המשיב כמי שביצע את העבירות. המתלון, אשר לו היכרות מוקדמת עם המשיב, זיהה אותו באופן בלתי אמצעי ומסר עדות על כך במשטרה, השוטר אבוהרון זיהה את המשיב מתוקף היכרותו המוקדמת עמו נוכח תפקידו, איברהים אלגאבור זיהה את

המשיב בסרטון כמי שתוקף את המתלון.

8. הלכה היא כי בבחינת התשתית הראייתית בהליכי מעצר בית המשפט לא יידרש לטענות הנוגעות למהימנות או למשקל. ראו למשל: בש"פ 1385/15 **כהן נ' מדינת ישראל**. על כן רק במקרים חריגים ייתן בית המשפט דעתו לטענות לגבי מהימנות העדים כאשר: **"חומר הראיות מגלה על פניו סתירות או פירוט מהותיות המלמדות על חולשה בולטת בתשתית הראייתית"** ראו למשל בש"פ 9896/16 **מחיסן נ' מדינת ישראל**.

9. בענייננו, עדות המתלון מגובה בסרטון, בו נראה האירוע שתיאר כהוויתו. ולעדותו מתווספות עדות השוטר אבוהרון ועדותו של איברהים אלגאבור.

10. בצד כל אלו, המשיב שמר על שתיקה בחלקים מסוימים של חקירתו, ומסר הכחשה כללית לגבי נוכחות במקום, הכחשה שנסתרת על ידי מצלמת האבטחה ושלושה עדים שונים.

11. **אשר על כן, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למשיב.**

עילת המעצר

12. כנגד המשיב קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי באשר מדובר בעבירת אלימות שבוצעה תוך שימוש בנשק קר.

13. עוצמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן המשיב נלמדת הן ממהות המעשים והן ממיהות העושה.

14. בכל הנוגע **למהות המעשים**, הרי שמדובר באירוע אלימות ברף המסוכנות הגבוה. זאת קבעתי בשים לב לאופן בו המשיב חסם את רכב המתלון באמצע הכביש, בשים לב לכך שהנאשם ביצע את מעשה התקיפה באמצעות חרב ארוכה באופן משולח רסן, בשים לב לכך שהמשיב פגע במתלון וגרם לו לחתך, בשים לב לכך שאף לאחר התקיפה המשיך המשיב ורץ אחרי המתלון עם חרבו, בשים לב לכך שהתקיפה הייתה עלולה להסתיים בנזק חמור הרבה יותר, משנעשה שימוש ברוטאלי בחרב ובשים לב לכך שהמעשים נעשו באור יום לעיני כל. בכל הנוגע **למיהות העושה**, הרי שמדובר במשיב בעל עבר פלילי מכביד כולו בעבירות אלימות שונות, הוא ריצה מאסר קודם וביצע העבירות כשמאסר על תנאי מרחף מעל ראשו.

15. משקבעתי כי קיימת מסוכנות ברף הגבוה עדיין אין בכך סוף פסוק, משום שעל בית המשפט לבחון אם ניתן להשיג את מטרות המעצר באמצעים חלופיים שפגיעתם פחותה, כמצוות המחוקק בסעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים.

16. בענייננו, לא התרשמתי כי ניתן להפחית את המסוכנות במידה המאפשרת שחרור המשיב. האפשרות לשחרר מי שנשקפת ממנו מסוכנות, תלויה במידת האמון שבית המשפט יכול לתת בו. הלכה היא כי: **"האמון שנותן בית המשפט בנאשם שיקיים את התחייבויותיו הינו הנדבך הראשון בלעדיו אין בהחלטה לשחרר נאשם בתנאים מגבילים או לעצרו באיזוק אלקטרוני"**. ראו למשל בש"פ 1903/18 **מרואני נ' מדינת ישראל**. עוד לעניין מרכזיות יסוד האמון בנאשם ראו בש"פ 2083/09 **מולנר נ' מדינת ישראל** וכן בש"פ 4977/99 **משעלי נ' מדינת ישראל**.

17. לא מצאתי כי אוכל לתת אמון במשיב זה מהטעמים המפורטים להלן:

א. לחובת המשיב חמש הרשעות קודמות, כולן ללא יוצא מן הכלל בעבירות אלימות שונות. המשיב אף ריצה מאסר מאחורי סורג וברית. משההליכים הפלייליים הקודמים לא הרתיעו את המשיב, והוא שב וחוזר לבצע עבירות אלימות פעם אחר פעם, יש בכך כדי להקשות על היכולת ליתן בו אמון שלא ישוב ויבצע עבירות אלימות.

ב. המשיב ביצע את העבירות בעוד מאסר על תנאי מרחף מעל ראשו. הלכה היא כי: **"לעניין מעצר, 'מפלס החשדנות' עולה כאשר מדובר במי שחטא בעבירה ושנה בה."** ראו בש"פ 7323/14 אבו נאג'י נ' מדינת ישראל. בכל הנוגע לביצוע עבירות בתקופה בה קיים מאסר על תנאי הכלל הוא כי: **"יש בכך להעיב במידה רבה על עוצמת האמון שניתן לתת בעורר, ובהתאם להקשות על האפשרות לשחררו לחלופת מעצר."** ראו בש"פ 2234/13 נחמני נ' מדינת ישראל. ובנסיבות המתאימות אף נקבע לא אחת כי: **"לא ניתן ליתן אמון בעורר, באופן שמאפשר את שחרורו לחלופת מעצר, בשים לב לעובדה כי הוא ביצע, לכאורה, את העבירות שעה שתלוי מעל לראשו עונש מאסר על תנאי בר הפעלה."** ראו בש"פ 1219/15 מקלין נ' מדינת ישראל. משביצע המשיב, לכאורה, עבירות אלימות חמורות, כאשר מאסר מותנה מרחף מעל ראשו, הרי שבכך לימד בהתנהגותו על עצמו, כי אינו בר הרתעה. וכי כוחה ההרתעתי של כל חלופה אנושית, בין אם באיזוק אלקטרוני ובין אם לאו, חלוש עד מאוד. הקושי ליתן אמון במשיב אף מתחזק נוכח כך שהמאסר המותנה המרחף מעל ראשו של המשיב הוא מאסר על תנאי שהוארך כבר פעם אחת.

ג. המשיב שמר על זכות השתיקה בחלקים מחקירתו. הלכה היא כי שמירה על זכות השתיקה עשויה להעצים את המסוכנות, (ראו בש"פ 2636/10 משייב נ' מדינת ישראל) והיא אף עשויה לשמש שיקול שלא לזמן תסקיר במקרים המתאימים (ראו בש"פ 2873/14 אילוז נ' מדינת ישראל). עוד יצוין כי היעדר אמינות העולה מהודעות המשיב יכולה לחזק את חוסר היכולת לתת אמון הנחוץ לצורך שחרור לחלופה. ראו למשל בש"פ 5297/13 עלי מוחמד נ' מדינת ישראל.

18. משה נאמר, וודאי שסוגיית האמון אינה נבחנת בחלל ריק, כי אם ביחס ישיר למסוכנות הנשקפת מפני המשיב הן בשים לב לטיב המעשה והן בשים לב לטיב העושה. ראו למשל בש"פ 5654/13 אבו מוך נ' מדינת ישראל. בנסיבות בהן מדובר במעשים המעידים על מסוכנות גבוהה, שבוצעו נגד קרוב משפחה, נוכח סכסוך משפחות ממושך, בנסיבות בהן מדובר במשיב בעל עבר פלילי בעבירות אלימות, שביצע את העבירות בעוד מאסר על תנאי מרחף מעל ראשו, הרי שחוסר האמון מקבל משנה תוקף ומעצים את תוחלת המסוכנות והשיבוש, לו ישוחרר המשיב.

19. משקבעתי כי קיימת עילת מעצר מסוג מסוכנות ברף הגבוה וכי אין באפשרותי לתת אמון במשיב, הרי שהמשיב אינו עובר את המבחן הראשון במבחן הדו-שלבי. ובעניין זה ראו למשל בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל.

20. בנסיבות בהן המשיב אינו עובר את המבחן הראשון במבחן הדו-שלבי, הרי שלעת הזו, לא מצאתי טעם לזמן תסקיר בעניינו, שכן הלכה היא כי: **"מקרים בהם ברי כי חלופת מעצר לא תסכון - אין טעם להזמין תסקיר"** [בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל] משמדובר במי שביצע כבר חמש עבירות אלימות וכעת לכאורה ביצע עבירת אלימות שישית, אין צורך להיזקק לשירותיו של שירות המבחן, על מנת להתרשם כי המסוכנות

הנשקפת מן המשיב הינה ברף הגבוה. זאת ועוד, משקבעתי כי לא אוכל ליתן אמון במשיב, תהא החלופה המוצעת על ידי שירות המבחן אשר תהא, לא יהיה בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מפני המשיב, באופן המאפשר את שחרורו מבלי לחשוף את הציבור ובהם המתלונן לסיכון בלתי סביר.

21. סיכומי של דבר, אני מורה על מעצר המשיב עד לתום ההליכים.

**ניתנה היום, כ"ו אלול תשפ"ב, 22 ספטמבר 2022,
במעמד הצדדים.**